

REZOLŪCIJA H2

Vispārīgās pamatnostādnes Eiropas mežu bioloģiskās daudzveidības saglabāšanai

Parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena,

A. ņemot vērā, ka visu meža tipu bioloģiskās daudzveidības saglabāšana un pienācīga veicināšana ir to ilgtspējīgas apsaimniekošanas būtisks elements;

B. atceroties Konvencijā par bioloģisko daudzveidību pieņemto bioloģiskās daudzveidības definīciju, proti, “Bioloģiskā daudzveidība nozīmē dzīvo organismu formu dažādību visās vidēs, ieskaitot sauszemes, jūras un citās ūdens ekosistēmās un ekoloģiskajos kompleksos, kuru sastāvdaļas tās ir; tā ietver daudzveidību sugas ietvaros, starp sugām un starp ekosistēmām”;

C. atgādinot saglabāšanas koncepciju, kas 1980. gadā pieņemtajā Pasaules Saglabāšanas stratēģijā definēta kā tādu biosfēras izmantošanas vadība, kas nodrošina lielāko ilgtspējīgo labumu tagadējām paaudzēm, vienlaicīgi saglabājot potenciālu nākamo paaudžu vajadzību un centienu apmierināšanai;

D. apsverot vajadzību steidzami respektēt sugu un mežu ekosistēmu evolūcijas mantojumu, lai tagadējo un nākamo paaudžu interesēs ļautu nosargāt pietiekamo ģenētiskās pielāgošanās spēju;

E. uzskatot, ka cilvēka tiešā un netiešā iedarbība uz mežiem, var veicināt mainīgumu vienas sugas ietvaros, sugu daudzveidības un ekosistēmu dažādības samazināšanos;

F. ņemot vērā mērķus un pasākumus, kuri izklāstīti Konvencijā par bioloģisko daudzveidību, kas parakstīta Apvienoto Nāciju Organizācijas Vides un attīstības konferencē 1992. gada jūnijā Riodežaneiro, un jo īpaši ņemot vērā piesardzības principu, kurš noteikts konvencijas preambulā un norāda, “ka dzīvās dabas būtiskas noplicināšanās vai iznīkšanas draudu gadījumā pilnīgas zinātniskās informācijas trūcumam nav jāklūst par iemeslu šādu draudu novēršanas vai samazināšanas pasākumu novilcināšanai”;

G. atceroties, ka bioloģiskā daudzveidība ir arī pamats tehniskā un ekonomiskā ziņā nozīmīgu sugu un varietāšu ģenētiskajai uzlabošanai;

H. ņemot vērā vispārīgos mērķus un specifiskos pasākumus, kas noteikti 1972. gada Konvencijā par pasaules kultūras un dabas mantojuma aizsardzību, 1979. gada Konvencijā par Eiropas dzīvās dabas un dabisko dzīvotņu aizsardzību, 1982. gada Barselonas konvencijā

un tās Protokolā par īpaši aizsargājamām Vidusjūras teritorijām, EK 1979. gada direktīvā par savvaļas putnu saglabāšanu un 1992. gada direktīvā par dabisko dzīvotņu un savvaļas faunas un floras saglabāšanu, Eiropas Padomes 1976. gada dokumentā par Eiropas bioenerģijas rezervju tīklu un Eiropas Padomes 1977. gada lēmumā par dabisko mežu saglabāšanu,

apņemas veicināt:

turpmāk izklāstīto vispārīgo pamatnostādņu īstenošanu (vietējā, reģionālā vai valsts) līmenī atbilstoši savai kompetencei mežsaimniecības politikas jautājumos un to turpmāko izstrādi.

I. DAĻA. VISPĀRĪGĀS PAMATNOSTĀDNES

1. Bioloģiskās daudzveidības saglabāšanai un pienācīgai veicināšanai jābūt nozīmīgam elementam ilgtspējīgā mežu apsaimniekošanā, un tai kopā ar citiem mērķiem, kas attiecībā uz mežiem noteikti mežsaimniecības politikā un tiesību aktos, jāveltī pietiekama uzmanība.
2. Bioloģiskās daudzveidības saglabāšanai un pienācīgai veicināšanai mežos jāpamatojas uz specifiskām, praktiskām, rentablām un racionālām bioloģiskās daudzveidības novērtēšanas sistēmām un metodēm, ar kurām novērtē mežu attīstības un apsaimniekošanas metožu ietekmi uz bioloģisko daudzveidību.
3. Ja iespējams, nosakot mežu iecirkņu un citu apsaimniekošanas pamatvienību lielumu un izmantošanas pakāpi, jāņem vērā objektā esošā sugu daudzveidība, lai labāk saglabātu un apsaimniekotu dažādās dzīvotnes. Apsaimniekošanai jābūt vērstai uz dzīvotņu daudzveidības palielināšanu mežos.
4. Ja iespējams, jāveicina tādu taksonomisko grupu¹ izveide, kas dabā saistās ar grupām, kuras visbiežāk ir sastopamas mežā, un jārada labvēlīgi apstākļi tādai dažādībai mežaudzēs, ko pieļauj saistības dabiskā dinamika.

II. DAĻA. TURPMĀKĀ RĪCĪBA

5. Parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena atzīst, ka bioloģiskās daudzveidības saglabāšana un pienācīga veicināšana ir ilgtspējīgas mežu apsaimniekošanas nozīmīgs elements. Cita starpā tas nozīmē, ka
 - 5.1. tiks saglabāti gan ekonomiskos nolūkos izmantoto mežu taksonomisko grupu ģenētiskie resursi, gan ģenētiskie resursi grupās, kuras uzskata par sekundārām vai retām saskaņā ar aprakstu Strasbūras konferences Rezolūcijā Nr. 2, un
 - 5.2. nacionālās meža politikas izstrādē tiks ņemta vērā nacionālā vai vietējā sarakstā iekļauto apdraudēto mežu sugu un ekosistēmu aizsardzība.
6. Parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena valstu vai reģionālā līmenī izveidos bioloģiski novecojošo, pirmatnējo un citu īpašas nozīmes mežu saskaņotu ekoloģisko tīklu, lai uzturētu vai no jauna izveidotu tādas ekosistēmas, kas ir raksturīgas vai apdraudētas.

¹ Jebkura taksonomiskā grupa.

7. Parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena izveidos izglītojošas un sabiedrību informējošas programmas par bioloģiskās daudzveidības saglabāšanu, cita starpā, uzsverot mežu ilgtspējīgas apsaimniekošanas un bioloģiskās daudzveidības saglabāšanas pozitīvos aspektus. Šīm programmām jābūt vērstām arī uz to, lai vietējai sabiedrībai, meža īpašniekiem un nevalstiskajām organizācijām dotu iespēju efektīvi piedalīties bioloģiskās daudzveidības saglabāšanā un pienācīgā veicināšanā.

8. Parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena veicinās tehnisko sadarbību, tostarp ekspertu apmaiņu, kursus un seminārus, kā arī tehnoloģijas nodošanu.

9. Parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena veidos saskaņotu un atbildīgu pieeju mežu bioloģiskās daudzveidības saglabāšanai un pienācīgai veicināšanai, izstrādājot nacionālās vai reģionālās pamatnostādnes, tostarp, lai

9.1. iegūtu pietiekamas zināšanas par ekosistēmu funkcijām un pakalpojumiem, kurus var sniegt Eiropas mežu izmantošana,

9.2. iegūtu pietiekamas zināšanas par mežu apdraudēto, reto vai raksturīgo biotisko elementu stāvokli un prasībām to apsaimniekošanai un

9.3. sasniegtu pietiekamu līmeni dažādu mežkopības metožu seku prognozēšanā, monitoringā un novērtēšanā attiecībā uz bioloģisko daudzveidību.

10. Lai sasniegtu 9. punkta 1., 2. un 3. apakšpunktā noteiktos mērķus, parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena veiks apsekojumus un pētniecības programmas, kas ir īpaši pielāgotas to ekonomiskajiem, sociālajiem un vides apstākļiem un ko pēc vajadzības koordinē un apvieno ar līdzīgu darbu, kas izriet no Strasbūras un Helsinku konferences attiecīgo rezolūciju īstenošanas.

11. Parakstītājvalstis un Eiropas Kopiena turpinās uzlabot metodes mežu bioloģiskās daudzveidības novērtēšanai, kā arī metodes, ar kurām novērtē mežu apsaimniekošanas metožu ietekmi uz bioloģisko daudzveidību.